

And Me, Streams of You (#8)
from 17.12.2020 to 31.01.2021
Currents

Introductie	4-7
Manon Clement	8-9
Günbike Erdemir	10-11
Nilz Källgren & Wilf Speller	12-13
Puck Kroon	14-15
María Morales Arango	16-17
Anthony Ngoya	18-19
Hilde Onis	20-21
Marios Pavlou	22-23
Hannah Sakai & Maria Smit	24-25
Daniel Vorthuys	26-27
Eugen Wist	28-29
Karen Zimmermann	30-31
Colofon	32-33

And Me, Streams of You
door Helena Julian en Tim Hollander

De tentoonstelling *And Me, Streams of You* krijgt vorm als een netwerk van verhalen, ervaringen en posities. Vanuit een uiterst persoonlijk perspectief belichamen de geselecteerde kunstwerken de diverse stromen tussen de subjectiviteit van de kunstenaars en de contexten rondom hen. In deze werken staat de eigen beleving van de kunstenaar centraal, maar er is daarnaast ook ruimte voor de lezing en interpretatie van de ander. De kunstenaars lijken een beweging van een 'ik' naar een 'ons' na te streven. Daarbij wordt de uiting niet noodzakelijk gedragen door een collectief, maar wordt er gezocht naar wat 'ons' universele narratief zou kunnen zijn. De kunstenaars worden geleid door een bewustzijn van de verbindende sociale en culturele factoren van identiteit, achtergrond en taal. Een deel van hen reflecteert op hun eigen geleefde ervaring en verschillende identiteiten. Ze vertrekken hierbij vanuit de ervaring van hun eigen lichamen, ideeën over gender en seksualiteit, en cultureel-sociale factoren. Voor anderen heeft de uiting van hun persoonlijke beleving een meer talige vorm, waarbij ze gebruik maken van fysieke metaforen, scripts of andere taalsystemen. In de breedte van de aanwezige disciplines – van installatie, tekst en textiel naar video en performance – ontstaan parallellen en verbanden tussen de ervaringen van de veertien deelnemende kunstenaars. Juist in het samenbrengen van verschillende stromen, invloeden en achtergronden tonen zij hun verwantschap met elkaar. De uiteenlopende kunstwerken spreken de ene keer synchroon, vullen elkaar de andere keer aan, zwellen dan weer op en vloeien vervolgens over in een volgend werk.

And Me, Streams of You toont werken die te zien waren bij afstudeertentoonstellingen, maar ook nieuw ontwikkeld werk dat bewust inspeelt op de specifieke ruimte en context van Marres. Voor de tentoonstelling is ook aan een aantal kunstenaars gevraagd om voor het publieke programma de performatieve elementen

in hun werk verder uit te werken als (tijdelijke) interventies. Manon Clement (België), Günbike Erdemir (Turkije), Puck Kroon (Nederland), María Morales Arango (Colombia), Anthony Ngoya (Frankrijk), Hilde Onis (Nederland), Marios Pavlou (Cyprus), Hannah Sakai (Japan) & Maria Smit (Australië), Nilz Källgren (Zweden) & Wilf Speller (Verenigd Koninkrijk), Daniel Vorthuys (Nederland), Eugen Wist (Rusland) en Karen Zimmermann (Duitsland) werden geselecteerd via zowel het bezoeken van afstudeertentoonstellingen, als een open call aan geselecteerde kunstacademies. Het is voor het eerst dat er tijdens het traject van Currents wordt gewerkt met een open call, om ondanks de vaak door coronamaatregelen geannuleerde of verplaatste afstudeertentoonstellingen zo veel mogelijk afstuderende kunstenaars te kunnen betrekken.

De kunstenaars hebben hun opleidingen gevolgd in een regio met een reikwijdte van slechts 350 km afstand van elkaar, in België – bij La Cambre (Brussel), LUCA (Brussel), KASK (Gent) en LUCA (Gent), in Zuidwest-Duitsland – bij Städelschule (Frankfurt) en Kunsthochschule für Medien (Keulen) en in Zuidoost-Nederland – bij ArtEZ (Arnhem), Dutch Art Institute (Arnhem), Werkplaats Typografie (Arnhem) en St Joost (Breda). Tegelijkertijd reiken hun blikken veel verder dan deze Euregio. Voor een groot deel van de kunstenaars was dit hun tweede of zelfs derde opleiding – vaak in een ander land dan hun eerdere opleiding – wat blijkt geeft van een wens om na hun initiële studie door te stromen naar voor hen nog onbekende, maar verwante contexten.

In hun werk zoekt een aantal kunstenaars naar verhalen die een breder perspectief bieden en dat zich verhoudt tot hun eigen individuele beleving. Daarbij richten zij zich op het vertalen en opnieuw oproepen van geleefde ervaringen. Zo herleeft Karen Zimmermann via het proces van auto-fictie en performatieve re-enactment herinneringen aan haar zestiende levensjaar. Anthony Ngoya beschouwt de invloed van herinneringen en culturele afkomst en laat de landschappen die zijn Congolese

ouders achterlieten door zijn werken stromen. De gekozen materialen uit de installatiewerken van Eugen Wist verwijzen naar een recent verleden van behandeling, gebruik en context van zowel culturele als persoonlijke aard.

Andere kunstenaars beschouwen een meervoud van identiteiten die ze beleven via constructies van cultuur, achtergrond, gender en seksualiteit. Via improvisatietechnieken, literatuur en performance brengt Daniel Vorthuys de begrippen 'mislukking' en 'storing' in verband met een persoonlijker narratief en ideeën over gender(re-)presentatie. Marios Pavlou werkt hybride omgevingen uit waarbinnen textiel, performance en video fungeren als een platform voor hun genderfluide online avatar Cieval Momo. Daarin brengt hij associaties tussen filosofische essays, historische figuren en diverse culturele mythes samen.

Historische verschijningsvormen van culturele betekenis en hun verwantschap met mythologische structuren komen onder meer ook terug bij María Morales Arango. In haar video speculeert ze over de religieuze en archetypische verbeelding van het vrouwelijk lichaam in de gedaante van een nimf. Günbike Erdemir verbeeldt in haar tekeningen en schilderijen een bredere beleving van sensualiteit en innerlijkheid, via mythologische en religieuze gedaantes uit zowel de christelijke als islamitische cultuur. Nilz Källgren en Wilf Speller stellen het lichaam voor in verschillende contexten van zowel fysieke als architecturale aard. Ze belichten de huid van beiden als rekbare, plooibare en kwetsbare grens tussen binnen en buiten.

In een aantal werken zien we de aanwezigheid van vormen van taalsystemen, scripts en literatuur. Ook de titel van de tentoonstelling laat zich lezen als een fragment van een regieaanwijzing in een script: een suggestie van een staat van zijn van een personage, en de beweging van dit personage in relatie tot een ander. In de tekstuele bijdrages van Puck Kroon worden zichtbare en onzichtbare lijnen tussen de deelnemende kunstenaars gespannen en verwoord. Manon Clement tracht talige expressies aan een steeds

fluctuerende 'you' te verweven in de materialiteit van textiel. De adressering, het aanspreken van de *ander* neemt hierbij een concrete vorm aan. De veelvuldige sculpturen van Hilde Onis wendelen zich als autonome taalsystemen en ruimtelijke metaforen door de kamers van Marres. Grafisch vormgevers Hannah Sakai en Maria Smit zijn in hun ontwerp op zoek naar het grensvlak tussen beeld en taal en vertalingen van beeld in typografische vorm.

In de kamers van Marres vloeien de geselecteerde werken in elkaar over. In de tentoonstelling staan de verschillende deelnemers met en vooral ook via elkaar in verbinding. Elk nieuw kunstwerk nodigt zo uit tot een hernieuwde lezing van het vorige. Druppels, golven, stroomversnellingen en overvloeden manifesteren zich tijdelijk in *And Me, Streams of You*, alvorens de kunstenaars mee te voeren naar hun trajecten voorbij hun educatie.

And Me, Streams of You werd samengesteld door curatoren Helena Julian en Tim Hollander. Helena Julian (België) is schrijfster en curator. Tim Hollander (Nederland) is kunstenaar, curator en ontwerper.

Manon Clement, *If I could look through you en Maybe I finally believe you're not here*, 2020. Fotografie: Manon Clement

In de textielwerken van Manon Clement komt een interesse in taal en de ambigue betekenis van specifieke woorden terug. In *And Me, Streams of You* gaat het om verschillende verschijningen van het woord 'you', en zowel onze als haar eigen relatie tot dat woord. Deze 'you', de metaforische ander waartoe we ons verhouden, neemt verschillende vormen aan, zoals de fysieke aanwezigheid van een bezoeker in de (kunst)ruimte, een kunstwerk of een (mede) kunstenaar. Maar het kan ook een interpersoonlijke relatie daarbuiten zijn: onze omgeving, geliefden of zelfs een geschiedenis waar we ons toe verhouden.

Clement wil haar woorden en de verschillende bovengenoemde relaties letterlijk verweven in de materialiteit van textiel. Haar talige en tactiele suggesties roepen op, bevragen, benoemen en erkennen de ander. Maar kun je de relatie tot een ander vastleggen in een uiterst tactiel object? Is het mogelijk om iemand in een persoonlijk voornaamwoord te vangen en bewaren? Clement gaat telkens op zoek naar een spanning tussen woord en materie, waarbij het één de drager van de ander lijkt, maar dit ook andersom kan zijn.

Günbike Erdemir, *At the horizon of the evening of no return*, 2020. Fotografie: Pieter-Jan Verheyen

In de werken van Günbike Erdemir verschijnen vrouwelijke en mystieke figuren, vruchtbaarheid, queerness en sensualiteit als suggestieve elementen. Deze ontleent ze aan haar beleving van innerlijkheid in de sterk contrasterende contexten van Turkije en België. Haar verbeelding van deze elementen schuwt de confrontatie met de keerzijde niet, zoals de aanwezigheid van machtsstructuren, kwetsbaarheid en de beperkingen die aan haar beleving, maar ook aan die van anderen worden opgelegd.

Na haar vorming tijdens een voorgaande studie in design, ontwikkelde ze gedurende haar opleiding aan KASK een meer zintuigelijke en intuïtieve aanpak. Ze studeerde af met een tentachtige installatie gemaakt van bewerkt textiel. Deze biedt een intieme ruimte aan haar schilderwerken en tekeningen op papier en in op maat gemaakte, aardewerken lijsten. Haar voorkeur voor natuurlijke materialen als hout en klei loopt door naar organische fragmenten van gotische en islamitische vormtalen. Haar figuratieve en suggestieve tekeningen stromen door naar het trappenhuis van Marres, waar Erdemir een muurschildering maakte.

Günbike Erdemir (1995, Turkije) volgde een opleiding in productdesign aan de Istanbul Bilgi Universiteit, gevolgd door een master Autonome Vormgeving aan KASK, Gent.

Nilz Källgren (
Wilf Speller (

)1989 (
)1991 (

)SE (
)UK (

)&
)

Nilz Källgren en Wilf Speller: still life, 2020

Nilz Källgrens werk komt vaak tot stand via gegeneerde dialogen tussen objecten en hun omgeving. Hun werk brengt samenwerkingen tot stand tussen producten en producenten, door middel van bemiddeling, vertaling en animatieprocessen. Het werk van Wilf Speller is geworteld in een schrijfpraktijk die reflecteert op toekomstige denkbelden en hun representatie. Hun werk richt zich primair op ideologische en esthetische dogma's die ruimtelijke politiek vormgeven.

Hun gezamenlijke video-installatie *still life* geeft aan diverse personages en entiteiten een stem. Het werk onderzoekt een veelvoud aan lichamen en hun huid, waarbij verschillende begrippen van 'binnen' en 'buiten' worden verkend, en hun betekenissen verweven. Daarbij is het lichaam soms letterlijk het menselijk lichaam en op andere momenten verschuift de schaal van microscopisch naar planetair. Wat begint als een ontleding, ontwikkelt zich naar een vervaging van grenzen van het wezenlijke *zelf*. Vanuit het kloppende hart van de installatie groeit en stroomt hun werk via de aderen van Marres over naar andere kamers en tussenruimtes.

Nilz Källgren (1989, Zweden) behaalde de master Curating Contemporary Art aan het Royal College of Art London in 2018 en is momenteel tijdelijk afwezig van hun studie aan het Dutch Art Institute in Arnhem.

Wilf Speller (1991, Verenigd Koninkrijk) studeerde deze zomer af aan het Dutch Art Institute. Eerder behaalde hen een master Photographic Studies aan de University of Westminster.

Woorden, en hun relatie tot elkaar en de kunstenaar, spelen een belangrijke rol in het werk van Puck Kroon. Zo zijn er veel termen die gebruikt kunnen worden om Kroon en haar kunstenaarspraktijk te omschrijven: kunstenaar, filosoof, onderzoeker, archivaris, rapporteur. Is ze het dan allemaal? Of allemaal juist net niet? Of gaat het haar om de verschillende draden die ze spant in de ruimte tussen deze begrippen?

De uitkomsten van haar werk zijn vaak tijdelijk en aan verandering onderhevig: zo vertaalde ze de sporen die het weer en bezoekers van een tentoonstelling achterlieten op een plexiglas plaat in klassieke etsen. Op andere momenten lopen archivering en productie simultaan, zoals in een audiowerk waarin ze de geschiedenis van de grapefruit ontleedt terwijl we haar tegelijkertijd diezelfde vrucht horen pellen en eten. In *And Me, Streams of You* nodigden de curatoren Kroon uit voor het schrijven van een tekstuele bijdrage die zichtbare en onzichtbare lijnen en verhalen in de ruimte tussen de andere kunstenaars verwoordt.

Puck Kroon, *What I.S. told us*, 2020

Mirrors and beads, marbles and stones. That is something we should
be afraid of: the air that descends on our heads without stopping
in the terrible honesty, if necessary: "From below!" underneath
down
is being there?
My lips are sealed. acknowledge
INT. SECOND ROOM W/ GARDEN
O. has just left the room and has walked through to the next room.
Straight ahead is the following where O. is again confronted with
part of the LANGUAGE SQUARE monologue. necessary?
LANGUAGE SQUARE
Sto... the displeasure of existence, the
redemption of failure is hammered into.
If you get back to your childhood, where you never were and you
are between. Mostly starving, craving for company. Splices are
equal, you just need how to behave when it happens in front of
you. what, why, how?
(once) again
Like Franz Kafka once wrote: The beginning of every story is
ridiculous at first. There seems no hope that this newborn thing,
still incomplete and tender in every joint, will be able to keep

Puck Kroon () 1996 () NL ()

Puck Kroon (1996, Nederland) studeerde in 2020 af van de bachelor Fine Arts aan AKV St Joost Breda. Momenteel volgt ze de master F For Fact aan het Sandberg Instituut in Amsterdam.

María Morales Arango, *The Nymph's Accident*, 2020

Vanuit een achtergrond in theater brengt María Morales Arango ideeën over lichamelijke aanwezigheid in relatie met verschillende contexten: de toenemende digitalisering, de speculatieve ruimte van fictie en mythologie en de concrete omgeving van natuur. Centraal daarin staat een bewustwording van zowel fysieke als psychische sensaties en processen die voortdurend op micro- en macroniveau op elkaar inspelen. Via fotografie, digitale omgevingen, video en tekst verkent Morales Arango de ruimte tussen innerlijke realiteit en uiterlijke interpretatie.

Haar video *The Nymph's Accident* speculeert over een kunstenaar die tijdens het filmen van een bergbeek in Noord-Italië per ongeluk een nimf vangt met haar camera. Terwijl zij de lockdown in België beleefde, bleef deze nimf gevangen in haar computer. De film toont de verschillende gedaantes die dit mystieke personage in een digitale ruimte aanneemt, en wordt vergezeld door originele beelden van de bergstroom en een soundtrack gemaakt door Antonio Espinosa Holguín. In het werk komen een interesse in mythologie en de religieuze connotaties en archetypische verbeelding van het vrouwelijke lichaam samen in de ambigue figuur van de nimf.

María Morales Arango (1993, Colombia) behaalde in 2020 een master Fotografie aan LUCA Brussel. Eerder behaalde ze haar bachelor in Fine Arts aan de Universidad Nacional de Colombia.

Anthony Ngoya, *Installation*, 2020. Fotografie: Delphine Schoekert

Verleden, heden en toekomst stromen rijkelijk langs elkaar in het werk van Anthony Ngoya. Hij beschouwt de waarde van herinneringen en ziet hoe ze, net zoals fysieke objecten, kunnen aftakelen, om ze zich daarna opnieuw toe te eigenen in zijn werk. Een van deze herinneringen is de reis die zijn Congolese ouders maakten naar Frankrijk; het landschap en de cultuur die zij achterlieten en de plek waar zij zich vervolgens vestigden. In sommige van zijn werken komt deze verhaallijn expliciet naar voren via transfertechniek waarmee hij foto's van het Congolese regenwoud in zijn schilderijen verwerkt. Ze brengen gefragmenteerde herinneringen samen aan een plek die hij nooit door zijn eigen ogen zag.

Ook in zijn serie *Estandards* zijn uiteenlopende sporen terug te vinden. Zijn speels gedrapeerde en kleurrijk behandelde werken van textiel bevragen het idee van wat een vlag kan zijn. Waar staat een vlag voor als symbool? Tot wie verhoudt deze vlag zich en wanneer is iets eigenlijk nog een vlag te noemen? Ngoya's vlaggen hangen aan stalen kettingen, aan door tl-balken verlichte masten of lijken te zijn besmeurd. Door vaak te werken met gevonden objecten kiest hij voor materialen die al een expliciete geschiedenis met zich meedragen. Waar de tand des tijds eindigt en de hand van de kunstenaar begint is niet altijd even duidelijk - zoals ook de grens tussen waar wij als individu beginnen en onze (voor)ouders eindigen lang niet altijd helder is.

Anthony Ngoya (1995, Frankrijk) behaalde zowel zijn bachelor als master-diploma aan de École nationale supérieure des arts visuels (ENSAV) de La Cambre in Brussel.

In de verschillende kamers van Marres zijn werken te vinden die deel uitmaken van Hilde Onis' installatie *The neighbours fence is not made out of biscuits either*. In haar werk spelen taalsystemen, herkenbare objecten en fysieke metaforen een verfijnd spel om aandacht. Het werk houdt het midden tussen installatie, sculptuur en tekening. Het leest als een openstapeling van typefouten en auto-correct-suggesties, waardoor het geheel lijkt te kloppen maar het onduidelijk blijft wat er precies aan de hand is. Elk individueel werk verhoudt zich tot de vormen daaromheen, waardoor het vrijwel onmogelijk is om te spreken van individualiteit.

Grote, vloeiende metalen lussen lijken een schrijfoefening in de ruimte aan te gaan, maar bieden daarnaast een platform voor sculpturen die op zichzelf weer dragers zijn van diverse ideeën. De objecten lijken allen een logische functie in het geheel te hebben. Door uitvergroting, verdraaiing of curieuze samenvoegingen blijven ze echter ongrijpbaar tot een onvoorziene omstandigheid hen activeert. Ze nodigen uit tot een uiterst persoonlijke lezing, die de verschillende elementen met elkaar in verband brengt.

Hilde Onis, *The neighbours fence is not made out of biscuits either*, 2020. Fotografie: Hilde Onis

Hilde Onis (1994, Nederland) studeerde in 2015 af aan ArtEZ en rondde afgelopen zomer haar Master Vrije Kunsten af aan KASK in Gent.

Marios Pavlou ()1989 /)CY /)

Marios Pavlou, *Last night I dreamt that water loved me*, 2020. Fotografie: Nikolai Meierfohann

In zijn kunstenaarspraktijk neemt Marios Pavlou de rol aan van de genderfluïde, online avatar Cieval Momo. Gevoed door persoonlijke ontmoetingen en relaties, stelt hen geconstrueerde narratieven voor die reflecteren op de relatie tussen het fysieke en het sociale lichaam. Dit resulteert in hybride omgevingen met sterke visuele en tactiele prikkels, die zowel installaties als platforms voor performances vormen.

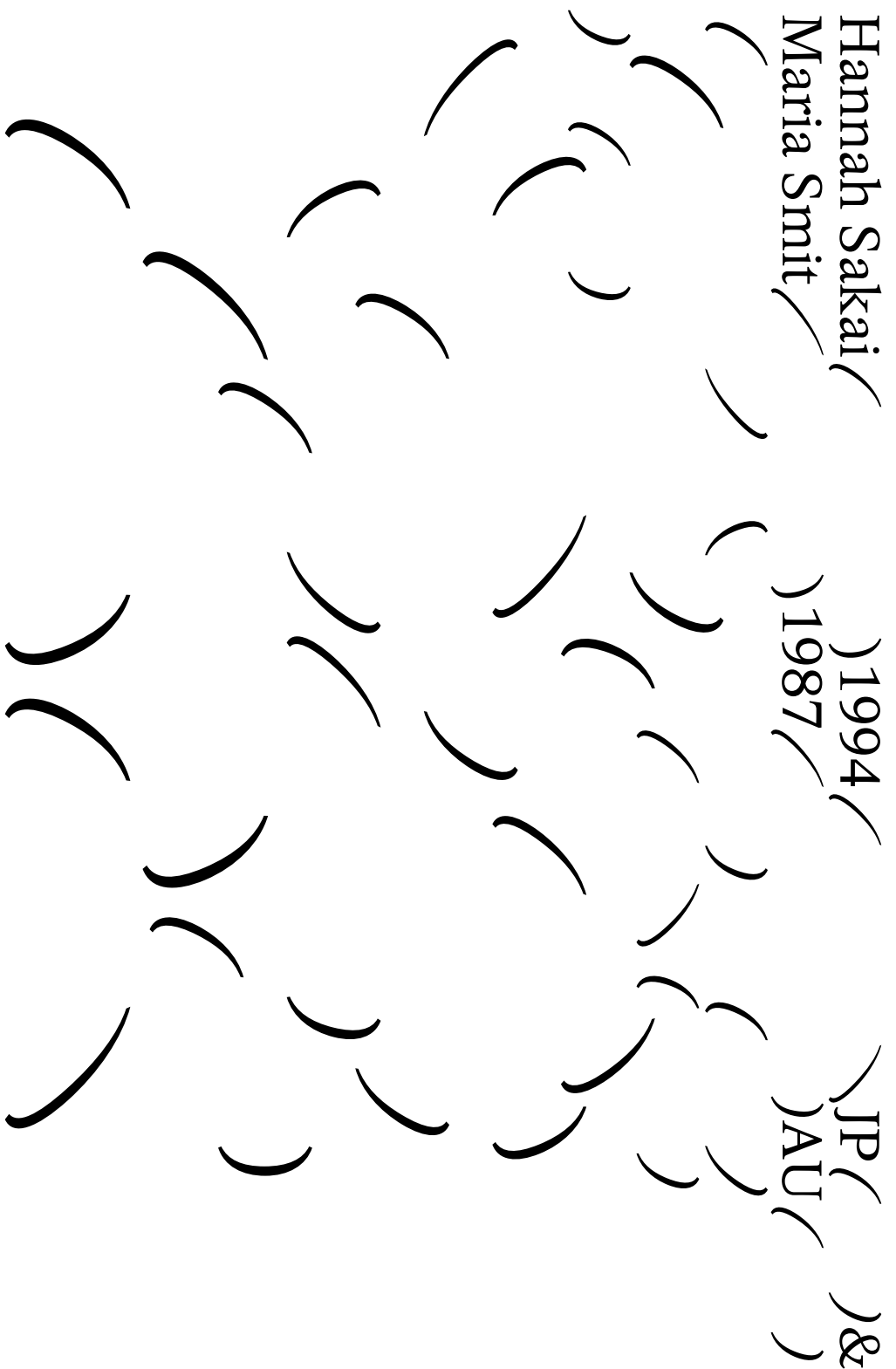
In *Last night I dreamt that water loved me* kijkt Cieval Momo door de lens van fictie naar de werkelijkheid. Hierbij ontstaan fluïde associaties tussen filosofische essays, het vrouwelijke aspect van het element water en diverse culturele mythes en historische figuren. Door het uitlichten van levensgrote digitale prints ontstaat een intieme setting, alsof je, door de kunstenaar aan de hand genomen, midden in de nacht de zee inloopt.

Mario Pavlou (1989, Cyprus) studeerde aan de Athens School of Fine Arts en behaalde in 2020 zijn postgraduaat aan de Kunsthochschule für Medien Köln.

Nadat ze elkaar ontmoetten tijdens hun studie aan Werkplaats Typografie in Arnhem, ontwikkelden grafisch ontwerpers Hannah Sakai en Maria Smit tijdens hun eerste samenwerking de visuele identiteit van *And Me, Streams of You*. Ze creëerden de verschillende uitingen rond de tentoonstelling, de grafische bewegwijzering in de kamers van Marres en zo ook dit cahier.

Hun samenwerkingspraktijk vormde zich rond de verschillende raakvlakken in hun individuele werk, zoals een gedeelde interesse in de verschillende grafische en taalkundige stijlfiguren rondom tentoonstellingen en aankondigingen. Daarbij richtten zij zich op de vertaling van beeld in typografische vorm en andersom en het onduidelijke onderscheid tussen beeld en taal. Beiden hebben ze een interesse in de conceptuele ruimtes tussen samenwerking, educatie, het institutionele en het persoonlijke. Hun ontwerp voor *Currents #8* heeft een sterke zelfstandige identiteit, terwijl het tegelijkertijd fungeert als drager van het inhoudelijke concept van de tentoonstelling.

Hannah Sakai (1994, Japan) en Maria Smit (1987, Australië) studeerden in 2020 af aan Werkplaats Typografie in Arnhem.

Vanuit een achtergrond in literatuur koos Daniel Vorthuys voor de relatief nieuwe master Theatre Practices van ArtEZ. In zijn afstudeerfilm en -project *MALFUNCTION* onderzoekt hij verschillende vormen van de begrippen 'mislukking' en 'storing', het tegenovergestelde van 'functioneren'. Daarbij maakt hij bijvoorbeeld gebruik van het verschijnsel 'wardrobe malfunction', dat duidt op kleding die niet lijkt te willen meewerken met de drager. Ook verwerkt hij bewust spelfouten in het script en storingen in de ondertiteling. De vijf figuren in de film worden gespeeld door bevriende kunstenaars. Elementen uit de Griekse mythologie, wereldliteratuur en poëzie verbindt hij met een schijnbaar persoonlijker narratief en ideeën over gender(re)presentatie.

Het script bevat flarden uit intieme gesprekken, een zelfgeschreven soundtrack, fragmenten uit literatuur en uitkomsten van improvisatie-oefeningen van Vorthuys en zijn performers. Een met script bedrukt kledingstuk is ook bij Marres te vinden, waarmee Vorthuys naast zijn film ook de backstage van de performance toont. Daarnaast ontwikkelt Vorthuys voor *And Me, Streams of You* een serie performances waarin twee performers door middel van improvisatie hun verhouding tot elkaar vormgeven. Daarbij gebruiken zij de sfeer uit de kleedkamer en backstage van een theaterproductie als startpunt.

Daniel Vorthuys (1990, Nederland) studeerde in 2020 af aan de master Theatre Practice aan ArtEZ, Arnhem. Eerder behaalde hij een bachelor in Literatuur aan de Universiteit van Amsterdam.

Daniel Vorthuys, *MALFUNCTION*, 2020

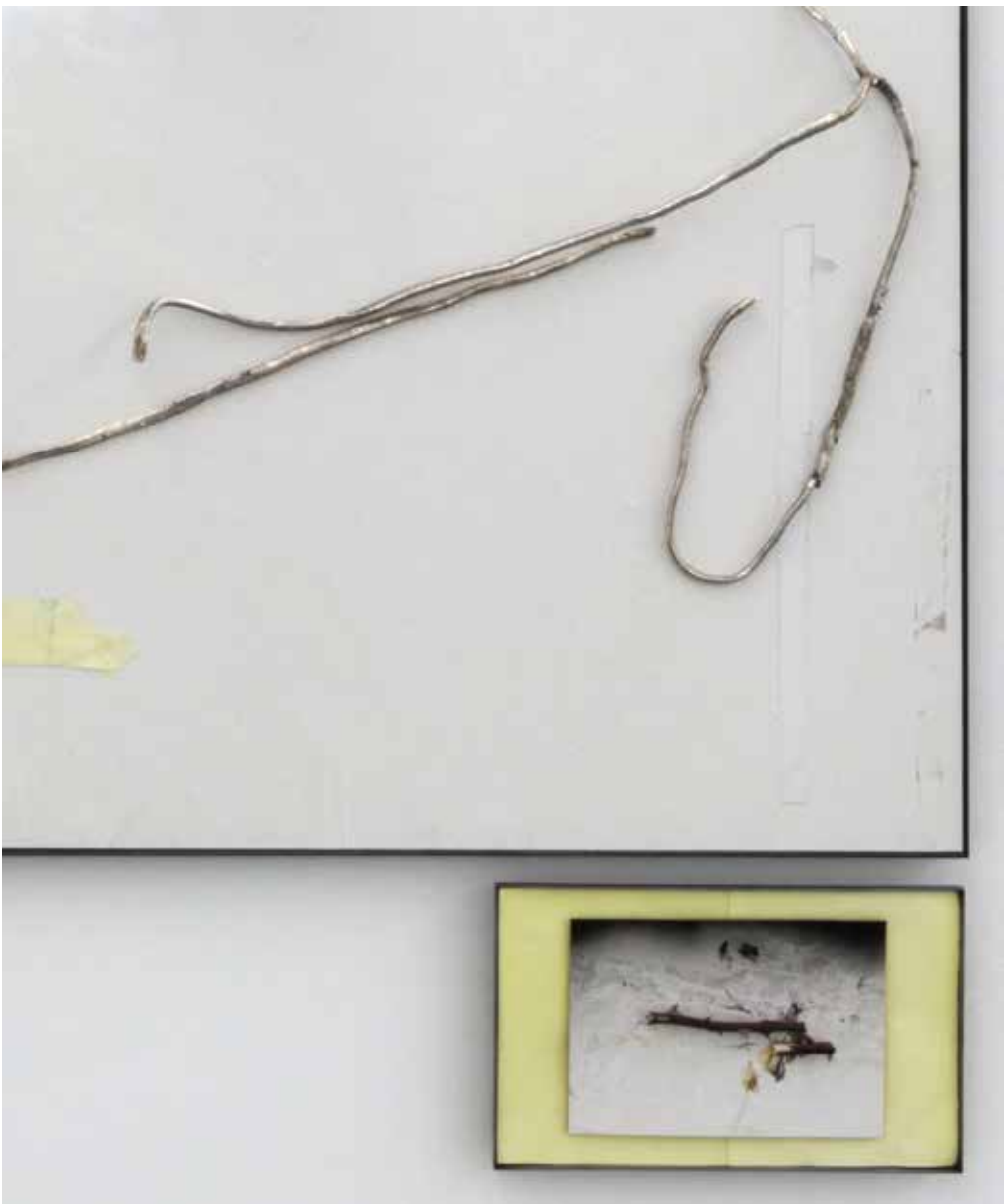

Daniel Vorthuys /

) 1990 /

) NL /

)

Eugen Wist, *Empty Apologies Rehearsal en Mascara*, 2020. Fotografie: Eugen Wist

Zoals mensen zowel hun persoonlijke geschiedenis als een groter, veel verder reikende historie met zich meedragen, zo hebben ook objecten en materialen hun herinneringen en sporen. Eugen Wist verhuisde op jonge leeftijd vanuit Rusland naar Duitsland: een transformerende ervaring van onder meer melancholie en verlangen die op abstracte wijze zijn weg vindt in zijn sculpturale installaties. Ook de materialen waarmee hij werkt ondergaan een verandering, terwijl er sporen van hun herkomst behouden blijven. De verfresten en achtergebleven schilderstape, te zien op de panelen van het werk *Empty Apologies Rehearsal*, zijn overblijfselen van de opbouwperiode van een tentoonstelling, waar de panelen functioneerden als tijdelijke vloer. Wist voegde er zijn eigen sporen aan toe, bewerkte de panelen en voorzag ze van subtiele, sculpturale lijntekeningen gemaakt van tin, die schijnbaar losjes maar weloverwogen gemonteerd zijn.

Zonder zelf expliciet schilderij te zijn, gaan de panelen zo ook een relatie aan met de geschiedenis van de abstracte schilderkunst. De werken van Eugen Wist zijn gedetailleerd en verfijnd en refereren tegelijkertijd zowel aan het intieme als het theatrale.

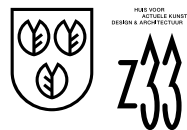
Karen Zimmermann, *The Mother With One Arm*, 2020

In Karen Zimmermanns praktijk beïnvloeden de kunstvormen installatie, video en performance elkaar voortdurend. Zo kan een installatie een schets vormen voor een video, die een repetitie is voor een performance die weer wordt getoond als een installatie. Haar werk impliceert daardoor een netwerk van zowel lichamelijke als vormelijke aard. De multi-channel video-installatie *The Mother with One Arm* toont deze kruisbestuivingen simultaan.

Op haar zestiende verbleef Zimmermann in een kostschool voor kinderen met longziekten in Berchtesgaden in de Duitse Alpen. Deze ervaring uit haar tienerjaren herleeft ze voor *The Mother With One Arm*, waarbij ze haar herinneringen vertaalt door middel van auto-fictie methodes. Diverse bronnen brengt ze bij elkaar en suggereert zo een narratief: brieven van haar moeder, foto's uit die tijd en een onderzoek naar de traditie Krampuslauf uit de Alpse folklore, waarbij van top tot teen met stro beklede mannen dorpsbewoners najagen.

Een scenografische installatie in een studio biedt vervolgens een framework, waarin een groep performers improvisatiemethodes toepast van herhaling, reproductie en re-enactment. Zimmermann werkte hiervoor samen met het performance-collectief You Are Group, waar zij ook onderdeel van uit maakt.

Currents is een jaarlijkse groepstentoonstelling met werk van recent afgestudeerde kunstenaars van academies in België, Duitsland en Zuid-Nederland. De tentoonstelling is ingebed in een ruimer begeleidingstraject waarin een training van Jessica Capra, netwerk en professionalisering centraal staan. Marres, Huis voor Hedendaagse Cultuur, en Z33 Huis voor Actuele Kunst, Design en Architectuur in Hasselt presenteren samen dit project en wisselen elkaar jaarlijks af als tentoonstellingsruimte.

Currents #8 And Me, Streams of You wordt mede mogelijk gemaakt door FLACC.

FLACC WERKPLAATS VOOR BEELDENDE KUNSTENAARS
WORKPLACE FOR VISUAL ARTISTS

Marres ontvangt structurele steun van het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, de Provincie Limburg en de Gemeente Maastricht.

Z33 ontvangt structurele steun van Vlaanderen, Gemeente Hasselt en Gemeente Genk.

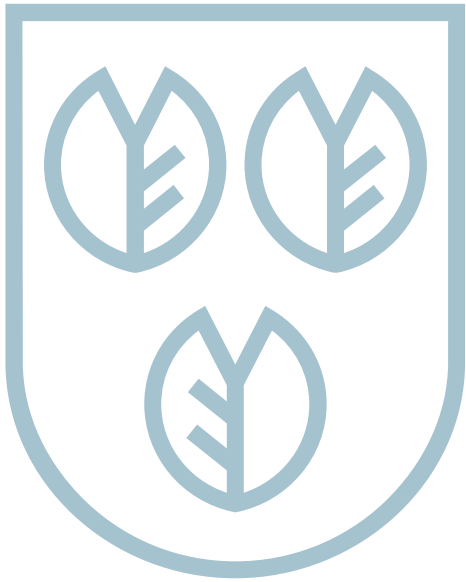
Teksten: Helena Julian & Tim Hollander
Coördinatie en tekstredactie: Renée Schmeetz
Tekstredactie EN: David C. Kane
Grafisch ontwerp: Hannah Sakai & Maria Smit
Drukwerk: Drukkerij Tielen
Team Marres: Valentijn Byvanck (directeur), Rosa van der Flier (productieleider), Willem Janssen (technische staf), Tineke Kambier (floormanager), Ilse van Lieshout (educatie), Chandra Merx (organisatie & bedrijfsvoering), Lyanne Polderman (floormanager), Renée Schmeetz (communicatiemanager), Gladys Zeevaarders (floormanager)

Marres, Huis voor Hedendaagse Cultuur, ligt in het hart van de oude stad Maastricht. Bij Marres wordt met beeldend kunstenaars, muzikanten, vormgevers, koks en parfumeurs een nieuw vocabulaire voor de zintuigen ontwikkeld. Naast een dynamisch programma met tentoonstellingen, presentaties en performances heeft Marres een prachtige stadstuin en een geliefd restaurant.

Met dank aan:
Alle deelnemende kunstenaars
en de academies die hebben bijgedragen
aan Currents #8: And Me, Streams of You.
Silvia Franceschini
Curatoren: Helena Julian & Tim Hollander
Kunstenaars: Manon Clement, Günbike Erdemir, Nilz Källgren & Wilf Speller, Puck Kroon, María Morales Arango, Anthony Ngoya, Hilde Onis, Marios Pavlou, Hannah Sakai & Maria Smit, Daniel Vorthuys, Eugen Wist, Karen Zimmermann

Marres
Huis voor Hedendaagse Cultuur
Capucijnenstraat 98
6211 RT Maastricht
+31 (0) 43 327 02 07
info@marres.org
marres.org
dinsdag — zondag
12:00 — 17:00

marres.org

HUIS VOOR
ACTUELE KUNST
DESIGN & ARCHITECTUUR

